NORAKSTS
Lieta Nr.A42726609
143/AA43-1029-11/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 24.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Amona,
tiesneši M.Birzgalis un V.Poķis,

piedaloties pieteicējam *J.G.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *J.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *J.G.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2009.gada 18.februāra lēmuma Nr.539 atcelšanu, sakarā ar *J.G.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 27.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 20.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētāja) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 494529 (turpmāk arī – Protokols). Tajā konstatēts, ka *J.G.* 2008.gada 20.novembrī plkst.17.55 vadīja transportlīdzekli Toyota Corolla, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, Rīgā pa Daugavgrīvas ielu no Kuldīgas ielas puses Ūdens ielas virzienā pa joslu, kas apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.512 („Braukšanas virzieni joslās"), no kuras jāveic labais pagrieziens uz Ūdens ielu, agresīvi, ignorējot pārējo vadītāju intereses, kas sastrēguma laikā kolonnā lēni virzījās uz priekšu, apbraucot tos, šķērsoja krustojumu ar Ūdens ielu taisni un pēc krustojuma šķērsošanas atgriezās joslā, kas paredzēta braukšanai taisni. Atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{4}panta 13.daļā un 149.^{4}panta 14.daļā.

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieka 2008.gada 16.decembra lēmumā (turpmāk – sākotnējais lēmums) konstatēts, ka *J.G.* nav ievērojis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija

noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk – CSN) 4., 34., 83. un 298.11.punktu. Ar sākotnējo lēmumu *J.G.* sodīts par LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta, 149.[4]panta 14.daļas un 149.[6]panta piektās daļas pārkāpumu, piemērojot naudas sodu Ls 50 apmērā.

Izskatot *J.G.* apstrīdēšanas iesniegumu, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietniece ar 2009.gada 18.februāra lēmumu Nr.539 (turpmāk – Lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu. Lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[1.1] *J.G.* norāde, ka viņš nepaspēja ieņemt attiecīgo kreiso joslu pirms krustojuma šķērsošanas, nav loģiska, jo no Kuldīgas ielas līdz Ūdens ielai ir liels ceļa posms.

[1.2] Lietā nav strīda, ka *J.G.* pārkāpa ceļa zīmes Nr.512 „Braukšanas virzieni joslās” prasības, braucot pa joslu, no kuras krustojumā jānogriežas pa labi, bet krustojumu šķērsoja taisni. Strīds ir par to, vai *J.G.* darbības ir kvalificējamas pēc LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta – agresīva braukšana. Agresīva braukšana nevar būt saistīta ar avārijas situāciju izraisīšanu vai kādu citu negatīvu seku iestāšanos, kā vien ar to, ka tiek izdarīts CSN pārkāpums un radīti traucējumi vienmērīgai transportlīdzekļu plūsmai vai tiek ignorētas pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses. Jēdziens „agresīva braukšana” nav tulkojams burtiski, vērā ņemama normas jēga un mērķis. *J.G.* veica manevru, kurš ir aizliegts. Šādas darbības var kvalificēt tikai kā pārējo, CSN nepārkāpjošo transportlīdzekļu vadītāju interešu ignorēšanu, jo visu vadītāju mērķis ir nokļūt galamērķī pēc iespējas ātrāk. *J.G.* pārkārtošanās manevrs plūsmā braucošo transportlīdzekļu vadītājiem, lai neiekļūtu ceļu satiksmes negadījumā, neizbēgami lika samazināt braukšanas ātrumu, lai ievērotu drošu distanci.

[1.3] Nav pamata apšaubīt policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un objektivitāti.

[2] *J.G.* Lēmumu pārsūdzēja tiesā, pieteikumā norādot turpmāk minēto.

[2.1] Lai pārkāpumu kvalificētu kā agresīvu braukšanu, jākonstatē divi nosacījumi: 1) CSN pārkāpums; 2) pārkāpuma rezultātā tiek radīti traucējumi vienmērīgai transportlīdzekļu plūsmai vai tiek ignorētas pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses.

Konkrētajā gadījumā ir fiksēts CSN pārkāpums. Tomēr Protokolā nav norādīts, ka tika traucēta transportlīdzekļu plūsma vai ignorētas citu vadītāju intereses.

[2.2] Lieta nav izskatīta ar pienācīgu rūpību, par ko liecina vairākas nesakritības un pretrunas Lēmuma tekstā. Lēmums pamatots ar vispārīgiem minējumiem. Apgalvojums, ka pieteicēja manevru rezultātā citi satiksmes dalībnieki bija spiesti bremzēt, pirmo reizi minēts tikai Lēmumā.

[2.3] Pieteicēja izdarītais pārkāpums nav kvalificējams kā agresīva braukšana.

[3] Atbildētāja rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 27.augusta spriedumu Lēmums atcelts daļā par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[6]panta piektās daļas un 149.[4]panta 14.daļas un šajā daļā lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta, bet daļā par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta Lēmums atstāts negrozīts. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Tiesa citēja CSN 4., 10., 83., 298.10 un 298.11.punktā, LAPK 149.[4]panta 14.daļā, 149.[6]panta piektajā daļā un 149.[4]panta 13.daļas 2.punktā noteikto un secināja, ka lietā nav strīda, ka pieteicējs 2008.gada 20.novembrī Protokolā norādītajā laikā un vietā ir vadījis transportlīdzekli un pa joslu, no kuras jāveic labais pagrieziens, šķērsojis krustojumu taisnā virzienā, pēc krustojuma šķērsošanas atgriežoties joslā, kas paredzēta braukšanai taisni. Lietā ir strīds, vai šādas pieteicēja darbības kvalificējamas pēc LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta.

[4.2] Lai personas darbības kvalificētu kā agresīvu braukšanu LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta izpratnē, nepieciešams konstatēt šādus apstākļus:

1) vadot transportlīdzekli, ir pārkāpti CSN;

2) tiek traucēta vienmērīga transportlīdzekļu plūsma vai tiek ignorētas pārējo vadītāju intereses.

Papildus likumdevējs skaidrojis, ka pārējo vadītāju interešu ignorēšana var izpausties kā vairākkārtēja braukšanas joslu maiņa apsteidzot, vairāku sastrēgumā esošu vai kolonnā braucošu transportlīdzekļu apdzīšana pa pretējā virziena joslu vai apbraukšana pa sabiedriskā transporta joslu, ceļa nomali, ietvi, gājēju ceļu, velosipēdu ceļu vai citām vietām, kas nav paredzētas transportlīdzekļu braukšanai. Tomēr minētais uzskaitījums nav izsmeļošs.

[4.3] Pieteicējs, šķērsojot krustojumu taisni pa joslu, no kuras jāveic labais pagrieziens, un pēc tam atgriežoties joslā, kas paredzēta braukšanai taisni, ir pārkāpis CSN prasības, proti, nav ievērojis norādījuma zīmes Nr.512 noteikto braukšanas virzienu krustojumā. Tomēr, pieteicēja ieskatā, netika traucēta vienmērīga transportlīdzekļu plūsma, kā arī netika aizskartas pārējo vadītāju intereses, jo pieteicējs vadīja transportlīdzekli pa braukšanai paredzētu joslu.

[4.4] Kā izriet no lietā esošajiem pierādījumiem (Protokola, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 3.rotas jaunākā inspektora *A.V.* dienesta ziņojuma, pieteicēja un atbildētājas paskaidrojumiem), pārkāpuma brīdī brauktuves kreisajā joslā, kas paredzēta braukšanai taisnā virzienā, bija izveidojies transportlīdzekļu sastrēgums, kas lēnām virzījās uz priekšu pa atbilstošo joslu, kuru pieteicējs apbrauca pa brauktuves labo joslu, kas paredzēta braukšanai pa labi, un, šķērsojis krustojumu, iekļāvās satiksmes plūsmā.

Konkrētajā situācijā nepārprotami saskatāma pārējo transportlīdzekļu vadītāju interešu ignorēšana, kā arī vienmērīgas satiksmes plūsmas traucēšana.

CSN 6.punkts noteic, ka katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības. Tādējādi ikvienam sastrēgumā esošam transportlīdzekļa vadītājam ir tiesības

uzskatīt, ka citas personas negūs priekšrocības ceļu satiksmē salīdzinājumā ar konkrēto transportlīdzekli citādi, kā vien saskaņā ar ceļu satiksmes noteikumiem. Citiem vārdiem, visi transportlīdzekļu vadītāji ir vienlīdzīgi un katram no viņiem ir tiesības paļauties, ka arī citi respektē šo principu. Priekšrocību gūšana, apsteidzot citus satiksmes dalībniekus, pārkāpjot ceļu satiksmes noteikumus un ceļu satiksmes principus, pati par sevi liecina par citu satiksmes dalībnieku interešu ignorēšanu.

Lai gan LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta skaidrojumā par to, kāda veida darbības uzskatāmas par pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses aizskarošām, tieši nav norādītas pieteicēja veiktās darbības (vairāku sastrēgumā esošu transportlīdzekļu apdzīšana pa brauktuves joslu, kas paredzēta braukšanai virzienā pa labi), šo darbību uzskaitījums, kā jau minēts, nav izsmeļošs. Būtiski ir konstatēt citu transportlīdzekļu vadītāju interešu aizskārumu. Konkrētajā gadījumā tiesa ir konstatējusi šādu aizskārumu.

Pieteicējs norāda, ka pēc krustojuma šķērsošanas viņam nav bijis jāiekļaujas plūsmā, jo faktiski pēc krustojuma brauktuve ir pietiekoši plata, lai pa to paralēli pārvietotos divi transportlīdzekļi, kaut arī braukšanas joslas nav atdalītas. Tiesas ieskatā šādam pieteicēja argumentam nav būtiskas nozīmes, jo lietā jau konstatēts, ka pieteicējs ar savām darbībām ignorējis pārējo satiksmes dalībnieku intereses, kas kopā ar izdarītu ceļu satiksmes pārkāpumu ir pietiekami, lai nodarījumā saskatītu agresīvas braukšanas pazīmes. LAPK regulējums neparedz kā obligātu priekšnosacījumu konstatēt vienlaicīgi gan vienmērīgas transportlīdzekļu plūsmas traucēšanu, gan pārējo vadītāju interešu ignorēšanu.

[4.5] Ņemot vērā iepriekš norādītos apsvērumus, tiesa atzīst, ka ir pierādīta pieteicēja vaina LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

[4.6] Pārējiem pieteicēja norādītajiem argumentiem attiecībā uz Lēmuma pretrunīgumu un Protokolā neatspoguļotajiem faktiem konkrētajā gadījumā nav juridiskas nozīmes, jo tie neietekmē tiesas secinājumu par pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tiesa papildus norāda, ka nav nozīmes arī tam, ka Protokolā nav atspoguļoti visi ar izdarīto pārkāpumu saistītie fakti. Administratīvā pārkāpuma protokols ir tikai viens no pierādīšanas līdzekļiem. Savukārt ziņas par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem var būt atspoguļotas arī citos pierādīšanas līdzekļos. Tiesai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir pienākums izvērtēt visus lietā iegūtos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā un pamatot savus secinājumus ar apstākļiem, kuri nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Tāpat, ņemot vērā, ka Lēmums ir administratīvais akts, atbildētājai administratīvā procesa iestādē ietvaros ir tiesības galīgā administratīvā akta pamatojumam vākt papildus pierādījumus un noskaidrot lietā visus lietas izlemšanai būtiskus apstākļus, līdz ar to fakts, ka policijas darbinieks sniedzis dienesta ziņojumu jau pēc sākotnējā lēmuma un tajā ir norādīti tādi apstākļi, kuri Protokolā nav atspoguļoti, nav uzskatāms par procesuālu pārkāpumu Lēmuma pieņemšanā un personas vainas pierādīšanā.

[4.7] LAPK 149.[4]panta 13.daļa paredz administratīvo atbildību par agresīvu braukšanu. Agresīva braukšana jau pati par sevi ietver virkni pārkāpumu, kuri veido agresīvas braukšanas pārkāpuma sastāvu. Ņemot vērā minēto, *J.G.* pārkāpuma kvalifikācija pēc 149.[6]panta piektās daļas un 149.[4]panta 14.daļas nav pamatota. *J.G.*, veicot vairākus CSN pārkāpumus, konkrētajā gadījumā ir izdarījis vienu administratīvo pārkāpumu, t.i., braucis agresīvi. Tiesa, izvērtējot izdarītā pārkāpuma būtību, secina, ka LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkts pilnībā aptver konkrētā gadījuma faktiskos apstākļus un uz šiem faktiskajiem apstākļiem ir attiecināmas tiesību normas tiesiskās sekas, proti, lietas faktiskie apstākļi pilnībā sakrīt ar normas tiesisko sastāvu. Tiesa nekonstatē, ka pārkāpējs būtu izdarījis kādu atsevišķu pārkāpumu, kura sastāvs pārsniegtu agresīvās braukšanas sastāvu un būtu kvalificējams atsevišķi. Tādējādi pārkāpējs nav sodāms atsevišķi par kādu citu pārkāpumu. Pārkāpēja darbības kvalificējamas tikai pēc LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punkta, kas paredz administratīvo atbildību par agresīvu braukšanu.

[4.8] LAPK 239.panta 8.punktā noteikts, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja par to pašu faktu attiecībā uz personu, kuru sauc pie administratīvās atbildības, jau ir kompetentas institūcijas (amatpersonas) lēmums par administratīvā soda uzlikšanu.

Tiesas ieskatā Lēmums daļā par pārkāpēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc 149.[6]panta piektās daļas un 149.[4]panta 14.daļas ir atceļams un lieta šajā daļā izbeidzama, jo pārkāpējs par šajos pantos norādītajiem pārkāpumiem tiek sodīts saskaņā ar LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punktu.

[4.9] Lēmuma atcelšana daļā neietekmē Lēmumā noteikto sodu, jo sods pārkāpējam piemērots saskaņā ar LAPK 35.pantu, uzliekot to pēc smagākā pārkāpuma sankcijas.

LAPK 149.[4]panta 13.daļas sankcija paredz transportlīdzekļa vadītājam uzlikt naudas sodu no 50 līdz 200 latiem. Pieteicējam par agresīvu braukšanu piemērots naudas sods Ls 50 apmērā. Tā kā pārkāpējam piemērots minimālais sankcijā paredzētais sods, nav nepieciešams izvērtēt lietderības apsvērumus un samērīgumu, jo to ir izdarījis likumdevējs.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 27.augusta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda turpmāk minēto.

[5.1] Lai saskaņā ar LAPK 149.[4]panta 13.daļas 2.punktu pārkāpumu kvalificētu kā agresīvu braukšanu, nepieciešams konstatēt CSN pārkāpumu, kā arī vienu no diviem papildus faktoriem: pārkāpuma rezultātā tika radīti traucējumi vienmērīgai transportlīdzekļu plūsmai vai tika ignorētas pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses. Tiesa konstatējusi gan transportlīdzekļu vadītāju interešu ignorēšanu, pamatojot šo secinājumu, gan transportlīdzekļu plūsmas traucēšanu, šo secinājumu nepamatojot.

Pieteicējs šiem secinājumiem nepiekrīt. Vienīgā informācija par to, ka pieteicējs traucēja transportlīdzekļu plūsmu, ietverta policijas inspektora *A.V.* dienesta ziņojumā, kas sastādīts vairākus mēnešus pēc notikuma. Protokolā tas

netika norādīts. Ir apšaubāms, vai *A.V.* niansēs varēja atcerēties konkrēto situāciju, it īpaši ņemot vērā faktu, ka pārkāpums konstatēts diennakts tumšajā laikā un inspektors to redzēja no priekšpuses un ievērojama attāluma. Minētais policijas inspektora apgalvojums ir līdzvērtīgs pieteicēja apgalvojumam, ka viņš netraucēja transportlīdzekļu plūsmu.

[5.2] Spriedumā pieteicēja darbības nosauktas par „vairāku sastrēgumā esošu automašīnu apdzīšanu pa brauktuves joslu, kura paredzēta braukšanai virzienā pa labi". Pēc CSN minētās darbības kvalificējamas kā apsteigšana, nevis apdzīšana, jo manevrs nebija saistīts ar iebraukšanu pretējā braukšanas joslā.

[5.3] Tiesa būtībā atzīst, ka pieteicēja pārkāpums neatbilst agresīvas braukšanas pārkāpuma sastāvam, taču piemēro CSN 6.punktu, lai pārkāpumu tomēr atzītu par agresīvu braukšanu. Tas nav korekti, jo minētais punkts noteic vispārīgus ceļu satiksmes organizēšanas principus un vispārīga punkta piemērošana konkrētās, specifiskās situācijas izvērtēšanai nav pareiza.

Ja visu CSN pārkāpumu izskatīšanā piemērotu CSN 6.punktu, tad vairākumu pārkāpumu nāktos kvalificēt par agresīvu braukšanu, jo vairākuma pārkāpumu pamatā ir šofera vēlme tikt galamērķī ātrāk, nekā to atļauj situācija uz ceļa, ceļa apzīmējumi, ātruma režīms u.tml. Tādā gadījumā kā agresīva braukšana būtu jākvalificē ātruma pārsniegšana, nepārtrauktās līnijas šķērsošana, pagrieziena veikšana neatļautā vietā.

[5.4] Pieteicējs atzīst, ka pārkāpa CSN prasības, šķērsojot krustojumu taisni no joslas, kas paredzēta braukšanai pa labi, bet šis pārkāpums nebija tīšs. Tas notika apstākļu rezultātā un nav pielīdzināms LAPK 149.^{4}panta 13.daļas 2.punktā ietvertajam pārkāpumam.

[6] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību atbildētāja norāda, ka tā ir nepamatota un noraidāma, savukārt pirmās instances tiesas spriedums likumīgs, pamatots un taisnīgs.

[7] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību un lūdza pieteikumu apmierināt. Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina un lūdza pieteikumu noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, pārsūdzētais Lēmums daļā par pieteicēja sodīšanu par LAPK 149.^{4}panta 13.daļas 2.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu atstājams negrozīts, bet pārējā daļā Lēmums ir atceļams un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā šajā daļā ir izbeidzama.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Administratīvā apgabaltiesa

atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir daļēji pareizs un ir pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai daļā (sk. [4.1] – [4.7] un [4.9] punktu) un Administratīvā procesa likuma 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

[10] Pieteicējs nepamatoti apgalvo, ka viņa vadītais transportlīdzeklis netraucēja transportlīdzekļu plūsmu, jo atbildētāja to sākotnēji nav konstatējusi. Administratīvā pārkāpuma protokolā ir aprakstīta pieteicēja izdarītā pārkāpuma būtība, proti, pieteicējs apbrauca taisnā virzienā kolonnā lēni braucošus transportlīdzekļus pa joslu, kas paredzēta tikai, lai nogrieztos pa labi, un pēc tam krustojumā turpināja ceļu taisnā virzienā, nevis nogriezās pa labi. Apgabaltiesa uzskata, ka minētās darbības pēc būtības nozīmē agresīvu braukšanu, jo, šādā neatļautā veidā apbraucot transportlīdzekļu kolonnu un pēc tam atgriežoties kolonnā atpakaļ, tiek ignorētas pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses un tiek radīti traucējumi vienmērīgai transportlīdzekļu plūsmai – minētā pārkāpuma rezultātā pieteicējs krustojumā nonāca ātrāk par citiem transportlīdzekļu vadītājiem, kuri ievēroja CSN prasības, bet bija spiesti krustojumu izbraukt tikai pēc pieteicēja. Minētā pārkāpuma būtība pilnībā ir atspoguļota administratīvā pārkāpuma protokolā, un lietā nav strīda par to, ka pieteicējs tam ir piekritis, līdz ar to *A.V.* 2009.gada 6.februāra ziņojumā norādītais, ka pieteicēja rīcība traucēja transportlīdzekļu plūsmu, tikai atkārtoti apstiprina protokolā konstatētos faktus, nevis papildina vai maina tos. Tam, ka pirmās instances tiesa pieteicēja darbības nosaukusi par apdzīšanu, lietā nav būtiskas nozīmes, jo lietā nav strīda par to, kur pārvietojās pieteicēja vadītais transportlīdzeklis.

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti atsaucās uz CSN 6.punktu. Tas, ka šajā punktā ietverts vispārīgs noteikums, nenozīmē, ka pieteicējam tas nebūtu jāievēro un nebūtu jārēķinās ar citiem ceļu satiksmes dalībniekiem.

LAPK 17.pants noteic, ka pie administratīvās atbildības nav saucama persona, ja tā rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī. Tā kā pieteicēja paskaidrojums, ka viņš steidzās, nav pamatots ar kādiem īpašiem apstākļiem, apgabaltiesa secina, ka pieteicējs no atbildības nav atbrīvojams. Pieteicējam bija pienākums braukt tā, lai tiktu ievērotas normatīvo aktu prasības.

[11] Tā kā pieteicēja darbībās nav konstatējams LAPK 149.^{6} panta piektajā daļā un 149.^{4} panta 14.daļā paredzēto pārkāpumu sastāvs, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā šajā daļā ir izbeidzama saskaņā ar LAPK 239.panta 1.punktu. Pirmās instances tiesa nepamatoti secināja, ka par minētajiem pārkāpumiem pieteicējs jau ir sodīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.^{11}panta

otrās daļas 1. un 3.punktu, 239.panta 1.punktu un 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

atcelt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2009.gada 18.februāra lēmumu Nr.539 (2008.gada 20.novembra administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA 494529) daļā par *J.G.* sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[6] panta piektajā daļā un 149.[4] panta 14.daļā paredzēto pārkāpumu izdarīšanu un lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā šajā daļā izbeigt.

Daļā par *J.G.* sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[4] panta 13.daļas 2.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2009.gada 18.februāra lēmumu Nr.539 atstāt negrozītu, bet *J.G.* apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(paraksts)*	I.Amona
Tiesneši	*(paraksts)*	M.Birzgalis
	(paraksts)	V.Poķis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese I.Amona
Rīgā, 2011.gada 24.novembrī